

Arrest

nr. 327 236 van 26 mei 2025
in de zaak X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie, van 12 juni 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienden op 12 februari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 12 juni 2024 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 4 juli 2024 ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partijen, vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2024 werd ingediend door :

M. R., R. (...) (R.R. (...))

Geboren te (...)

T. P., J. J. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

Nationaliteit: Peru

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 11.10.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren te vrezen voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar Venezuela. Echter, beide betrokkenen beschikken over de Peruaanse nationaliteit en verbleven in Peru alvorens naar België te komen. Bovendien werd het paspoort van eerste verzoeker op 10.10.2023 te Lima afgeleverd, wat zijn aanwezigheid daar veronderstelt. De partner van eerste verzoeker en de moeder van zijn stiefzoon, tweede verzoeker, verblijft nog steeds in Peru. Betrokkenen dienen dan ook niet terug te keren naar Venezuela maar wel naar Peru. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. Hun familiaal netwerk bevindt zich in Peru, met name de ouders, broer, zus en partner van eerste verzoeker en het enige familielid van tweede verzoeker: zijn moeder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001,

Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden dertien getuigenverklaringen voorleggen. We merken echter op dat twaalf hiervan letterlijk identiek zijn en dus niet aantonen dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden daar het om standaard, op voorhand opgestelde verklaringen gaat. Hieruit blijkt dan ook niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Peru uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich eveneens op artikel 13 van het EVRM, met name het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat huidige beslissing, die hen enkel verplicht om de aanvraag in het buitenland in te dienen en dus een tijdelijke maatregel is, in strijd zou zijn met artikel 13 EVRM. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij hier Franse taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier tewerkgesteld waren, dat zij ingeschreven zouden zijn bij Actiris als werkzoekende, dat zij in orde zouden zijn met de ziekteverzekering, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij zich aangepast zouden hebben aan onze normen en waarden, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zouden kunnen worden, dat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare instellingen, dat zij een attest van Franse taallessen voorleggen evenals hun arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, hun huurovereenkomst, dertien

getuigenverklaringen, een nutsfactuur en bewijs van ziekteverzekering en een attest van eindejaarspremie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 19.02.2024 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 11.10.2023 van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.2. De gemachtigde trof op 12 juni 2024 ten aanzien van de eerste verzoekende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: M. R., R. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: L.(...)
nationaliteit: Peru*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 11.10.2023 en betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.12.2023. De maximale duur van 90 dagen op een periode 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.3. Op dezelfde dag werd eveneens aan tweede verzoekende partij een bevel afgeleverd om het grondgebied van België te verlaten. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing. De motivering van dit bevel luidt als volgt :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: T. P., J. J. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: C.(...)
nationaliteit: Peru*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 11.10.2023 en betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.12.2023. De maximale duur van 90 dagen op een periode 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.4. Naar aanleiding van de beschikking van 20 maart 2025 waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partijen die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft de verwerende partij aan de Raad meegedeeld dat de tweede verzoekende partij op 9 december 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“(…)

- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel
- en een schending van het artikel 8 en artikel 3 EVRM
- artikel 74/13 vreemdelingenwet

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. deze moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten deze draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partijen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissingen alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissingen moeten verantwoorden.

A. HET BEROEP TOT NIETIGVERKLARING

2.2.2. De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen verwijzen naar de verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Hun ononderbroken jarenlang verblijf in België.
- De uitbouw van hun privéleven in België.
- Hun integratie en opbouw van hun leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van hun economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.
- Het kunnen hun plan trekken in één van de landstalen.
- Hun werk in België.
- De onmogelijkheid om een reis heen en terug te bekostigen...

Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn.

Deze elementen alleen al en elk op zich tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

- *Privéleven*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat er voldoende elementen aanwezig zijn in hun dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag niet alleen apart maar in elk geval ook tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Verzoekende partijen hebben immers gedurende ruime periode hun familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Verzoekende partijen hebben ondertussen effectieve en genestelde banden heeft met België en wonen reeds enkele jaren in België. Sindsdien hebben zij hun leven opgebouwd in België. Ondertussen kunnen zij ook hun plan trekken in één van de landstalen.

Eerste verzoekende partij heeft Franse lessen gevolgd. Hij heeft gewerkt voor het bedrijf Forest Paint BVBA en heeft zijn loonfiches ook toegevoegd.

Hij heeft daarnaast verschillende getuigenverklaringen toegevoegd.

Uit de verklaringen blijkt dat hij een rustig en kalme persoon is, die serieus en behulpzaam is en zich goed heeft geïntegreerd.

Tweede verzoekende partij heeft Franse lessen gevolgd. Hij heeft gewerkt voor het bedrijf Belfort Catering BVBA en voor het bedrijf America-Bel-Services en heeft zijn loonfiches ook toegevoegd.

Hij heeft daarnaast verschillende getuigenverklaringen toegevoegd.

Uit de verklaringen blijkt dat hij een rustig en kalme persoon is, die serieus en behulpzaam is en zich goed heeft geïntegreerd.

De lokale verankering van verzoekende partijen en het privéleven dat ze in België hebben uitgebouwd kan aldus niet ter discussie staan op basis van de stukken in het dossier.

De integratie en opbouw van hun leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van hun economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België, staat dan ook zo vast.

Al deze elementen kunnen niet betwist worden door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van verzoekende partijen niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissingen neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen, hadden zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partijen.

Verwerende partijen hadden dus in elk geval minstens verzoekende partijen de kans moeten bieden om verdere toelichting te verschaffen, indien nodig.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partijen. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien verzoekende partijen sinds geruime tijd hun familiaal, sociaal en cultureel leven en hun privéleven in België hebben, minstens al ononderbroken sinds enkele jaren, valt hun situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissingen zijn volgens de mening van verzoekende partijen in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3% vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekende partijen naar hun land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of hun privéleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partijen zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partijen voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partijen zijn derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is gegrond.

- *Wat betreft hun ononderbroken verblijf*

Verwerende partij kan in de bestreden beslissingen niet betwisten dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoekende partijen de oorzaak zijn van deze situatie waarin zij zich bevinden, is geen voldoende reden om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en het bovenstaande naast zich neer te leggen.

Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet vinden in de motivering van verwerende partij.

Bovendien, de oorzaak is volgens verzoekende partijen niet relevant. De situatie waarin zij zich bevinden, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft, vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Immers, een aanvraag op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet is er voor degenen die geen legaal verblijf hebben of geen legaal verblijf meer hebben of nog niet gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens verzoekende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

- *Wat betreft aparte beoordeling van de elementen*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- *Conclusie*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat de beslissingen van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel is gegrond.

(...)

C. MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard de bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolg zijn van de negatieve beslissingen van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissingen worden vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat daarnaast bovenstaande argumenten onder punt A en B ook hier als aanvaard moeten worden aanzien gezien dezelfde argumenten gelden.

Zo hebben verzoekende partijen hun familiaal leven en gezinsleven en privéleven uitgebouwd in België en is het centrum van hun belangen ondertussen ook gelegen in België. Verzoekende partijen verblijven reeds verschillende jaren in België. Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt ook nergens uit dat de scheiding tijdelijk zou zijn.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte maar motiveert hieromtrent niet.

Ook hierdoor is het enige middel geschonden.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De verzoekende partijen voeren dan wel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch zij zetten niet uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen worden geschonden.

Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kunnen indienen.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede en derde bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de tweede en derde bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen bevolen worden om het grondgebied te verlaten nu zij de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, ruimschoots overschreden hebben. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist of weerlegd. In de bestreden bijlagen 13 worden tevens de elementen besproken die conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan ten slotte worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

2.5. Op 12 februari 2024 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partijen niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048; RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

De Raad kan voorts enkel nagaan of de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.6. De verzoekende partijen stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Daar waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de draagwijdte van het begrip "buitengewone omstandigheden" duiden en hierbij verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, tonen zij niet concreet aan dat verweerder de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad stelt vast dat nergens in de eerste bestreden beslissing door de gemachtigde gesteld wordt dat de machtigingsaanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard omdat zij geen overmacht zouden hebben aangetoond, dan wel niet zouden aangetoond hebben dat de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden niet onvoorzienbaar zouden zijn. De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partijen, in zoverre zij de in de machtigingsaanvraag aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het land van herkomst zouden kunnen indienen herhalen, zij daarmee geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt waarom de gemachtigde de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone

omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partijen menen dat de door hen ingeroepen elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, doet enkel getuigen van een andere zienswijze dan het bestuur, maar daarmee tonen de verzoekende partijen de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

In zoverre dat de verzoekende partijen met hun betoog zouden aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen en zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken, noch zijn beoordeling in de plaats kan stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.7. De verzoekende partijen voeren aan dat zij gedurende een ruime periode hun familiaal, sociaal en cultureel leven in België hebben, dat zij ondertussen reeds enkele jaren in België wonen, dat zij hun leven hebben opgebouwd in België en dat zij kennis hebben van één van de drie landstalen. Zij lichten hun tewerkstelling toe en wijzen op de verschillende getuigenverklaringen die zij aan hun machtigingsaanvraag hebben toegevoegd. Zij verwijzen verder naar hun integratie en hun leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale en culturele belangen gevestigd en verder werden opgebouwd in België. De verzoekende partijen betogen dat al deze elementen niet betwist worden door de verweerder en dat de verweerder hun dossier niet zomaar naast zich kan neerleggen, nu hun hechte banden met België vaststaan.

Het gegeven dat welbepaalde feitelijke elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben ingeroepen op zich niet worden betwist door de verweerder, brengt niet *ipso facto* met zich mee dat zij door de gemachtigde ook dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen beperken zich opnieuw tot de loutere herhaling van de in de aanvraag aangevoerde elementen, zonder echter de concrete redengeving te betwisten op basis waarvan deze of gene elementen naar oordeel van de gemachtigde niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De Raad leest in de eerste bestreden beslissing dat *“de elementen van integratie, (...) met name het feit dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij hier Franse taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier tewerkgesteld waren, dat zij ingeschreven zouden zijn bij Actiris als werkzoekende, dat zij in orde zouden zijn met de ziekteverzekering, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij zich aangepast zouden hebben aan onze normen en waarden, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zouden kunnen worden, dat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare instellingen, dat zij een attest van Franse taallessen voorleggen evenals hun arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, hun huurovereenkomst, dertien getuigenverklaringen, een nutsfactuur en bewijs van ziekteverzekering en een attest van eindejaarspremie (...)”* niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. De verzoekende partijen weerleggen met hun uiteenzetting voormeld standpunt van de verwerende partij niet. De stelling van de verzoekende partijen dat hun lang verblijf, hun integratie, hun kennis van één van de landstalen, en het feit dat zij hebben gewerkt wel een buitengewone omstandigheid vormt, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad herhaalt en benadrukt verder dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verzoekende partijen moeten bijgevolg op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in hun land van herkomst. Louter verwijzen naar hun integratie en de duur van hun verblijf in België volstaat hiertoe niet. Immers, deze elementen verhinderen op zich niet dat de verzoekende partijen tijdelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien merkt verweerder terecht op dat het feit dat de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, geenszins impliceert dat hun banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien integratie en de duur van het verblijf in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partijen toe om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat daar in hun specifieke geval anders over moet geoordeeld worden, hetgeen zij echter nalaten te doen. Nergens doorheen

hun betoog ondernemen de verzoekende partijen immers enige ernstige poging om *in concreto* aan te tonen waarom hun integratie en verblijfsduur in België het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dienaangaande verwijst de Raad verder naar de overwegingen die hieronder onder punt 2.9 worden uiteengezet.

Daar waar de verzoekende partijen nog menen dat het vertrouwensbeginsel is miskend, blijkt geenszins dat het gegeven van een ononderbroken verblijf in België wordt afgewezen als buitengewone omstandigheid, omwille van het feit dat de verzoekende partijen deze situatie zelf hebben veroorzaakt. Hun betoog mist dan ook de nodige feitelijke grondslag. Daarenboven wordt nog opgemerkt dat verzoeker met zijn wel heel algemene stellingname dat “[d]eze redenering [...] ook helemaal niet samen [valt] met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen” in gebreke blijft om aan de hand van voldoende concrete argumenten aan te tonen dat een schending van het vertrouwensbeginsel aan de orde zou kunnen zijn.

2.8. De verzoekende partijen betogen dat indien er in hoofde van de verweerder nog enige vorm van twijfel zou zijn over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die de zij hadden ingeroepen, de verweerder de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen aan de verzoekende partijen en hen de kans had moeten worden geboden om verdere toelichting te verschaffen.

De Raad kan de verzoekende partijen hierin niet bijtreden. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt immers integraal bij de aanvrager en dus bij de verzoekende partijen. *In casu* dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de verzoekende partijen de nodige gegevens moeten aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of er aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voldaan. Het komt de verzoekende partijen immers toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De verzoekende partijen hadden ruimschoots de gelegenheid om in het kader van hun machtigingsaanvraag alle elementen naar voor te brengen om aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk of quasi onmogelijk is om de aanvraag via de regulier procedure te dienen. Het komt dan aan de verweerder toe om te beoordelen of de aangeleverde elementen daadwerkelijk in aanmerking komen als buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. De verweerder dient geenszins aan de verzoekende partijen te vragen om bijkomende inlichtingen te verschaffen wanneer hij vaststelt dat de verzoekende partijen niet aan de bewijslast ter zake hebben voldaan.

2.9. De verzoekende partijen benadrukken dat zij sinds geruime tijd hun familiaal, sociaal en cultureel leven in België hebben. Zij zijn daarom van mening dat hun situatie wel degelijk onder artikel 8 van het EVRM valt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9

oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekende partijen beroepen zich op een schending van hun recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privéleven aantoonst in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip 'privéleven' is een ruime term. Het EHRM benadrukt dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Dit privéleven dient bovendien te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De gemachtigde motiveert omtrent het door de verzoekende partijen aangehaalde privéleven in België in de eerste bestreden beslissing concreet als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. Hun familiaal netwerk bevindt zich in Peru, met name de ouders, broer, zus en partner van eerste verzoeker en het enige familielid van tweede verzoeker: zijn moeder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden dertien getuigenverklaringen voorleggen. We merken echter op dat twaalf hiervan letterlijk identiek zijn en dus niet aantonen dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden daar het om standaard, op voorhand opgestelde verklaringen gaat. Hieruit blijkt dan ook niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een

beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Peru uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de eerste bestreden beslissing een inmenging vormt in hun privéleven, wijst de Raad erop dat aangezien de verzoekende partijen nooit een duurzaam verblijfsrecht hebben gehad, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en er niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, § 78-79; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Het komt aan de verzoekende partijen toe blijf te geven van uitzonderlijke omstandigheden die een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. De verzoekende partijen moet derhalve aantonen dat zij in België een privéleven hebben dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen.

Uit voormelde motivering blijkt dat verweerder rekening hield met het privéleven van de verzoekende partijen en een concrete toetsing in dit verband en in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hij wijst er vooreerst op dat twaalf van de dertien getuigenverklaringen die de verzoekende partijen ter staving van hun sociale banden voorleggen identiek zijn, en “standaard, op voorhand opgestelde verklaringen” betreffen. De verzoekende partijen betwisten dit niet, laat staan dat zij het weerleggen. Bovendien, merkt verweerder op, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Zij tonen naar mening van verweerder dan ook niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Peru uitgesloten is. Aldus blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoekende partijen geen gewag kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België. Bijkomend voegt verweerder nog toe dat van de verzoekende partijen enkel wordt gevraagd dat zij tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland, terugkeren naar hun land van herkomst en dat niet blijkt dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen gaan nergens concreet in op de hierboven geciteerde overwegingen uit de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de voormelde motieven met betrekking tot hun privéleven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Het louter opnieuw opsommen van de in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en volharden dat deze ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden of nog het zonder meer voorhouden dat er geen grondige afweging heeft plaatsgevonden, zonder concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motieven of zonder concreet aan te duiden dat enig aspect dat hun situatie kenmerkt ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat verweerder geen

zorgvuldige, redelijke en proportionele beoordeling in het licht van de privébelangen van de verzoekende partijen heeft gemaakt.

De verzoekende partijen hekelen dat in de eerste bestreden beslissing wordt geïnsinueerd dat het slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou gaan en stellen dat de verweerder dit niet op voorhand kan weten. Aangezien *in casu* enkel werd besloten tot het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigen, dient de verweerder hierbij niet vooruit te lopen op de vraag hoeveel tijd de volgens de gewone procedure en dus in het buitenland ingediende aanvraagprocedure precies in beslag zou nemen.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun privéleven in overweging genomen, doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen. Er blijkt geenszins dat de eerste bestreden beslissing de belangen van de verzoekende partijen op disproportionele wijze schaadt. De verzoekende partijen tonen niet aan dat voormelde motieven incorrect of kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn, noch tonen zij aan dat met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij tonen derhalve niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar Peru met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen hun familie- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg blijkt niet dat de toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals vervat in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, *in casu* heeft geleid tot een beslissing die niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

2.10. De verzoekende partijen werpen voorts op dat verweerder ten onrechte alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De Raad merkt op dat verweerder, door in de eerste bestreden beslissing te verklaren dat “(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) (...)”, en vervolgens uiteen te zetten waarom elk van die elementen geen dergelijke omstandigheid vormt, een globaal onderzoek heeft verricht van alle elementen die de verzoekende partijen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing wel degelijk alle door de verzoekende partijen aangevoerde elementen in overweging heeft genomen en dat hij hieromtrent ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd.

Uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan verder niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partijen verduidelijken overigens niet hoe de elementen die elk afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in samenhang toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Zij beperken zich immers louter tot het verwijzen naar de elementen die zij in hun aanvraag had ingeroepen, maar tonen geenszins aan op welke wijze de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing omtrent de door hen aangehaalde elementen -op zichzelf staand of samengelezen - foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zou toelaten.

De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele “methode” voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)), en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde *in casu* verzuimd heeft dit te doen.

2.11. De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat geen toepassing kon worden gemaakt van deze bepaling. Zij betwisten immers niet dat zij de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, ruimschoots overschreden hebben. Wél stellen zij dat de motivering in de tweede en derde bestreden akte niet afdoende zou zijn, dit omdat deze bevelen een gevolg zouden zijn van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie doch nergens melding maken van de geweigerde regularisatieaanvraag.

De Raad kan de verzoekende partijen er niet in bijtreden dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gemotiveerd over de weigeringsbeslissing inzake hun regularisatieaanvraag. Deze bevelen berusten immers op een eigen en onderscheiden feitelijke en juridische grondslag, die door de verzoekende partijen geenszins wordt betwist of weerlegd en die als motivering afdoende is. De motiveringsplicht vereist verder niet dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk wordt verwezen naar de afgewezen regularisatieaanvraag, zoals de verzoekende partijen beweren. Er blijkt overigens niet dat de verzoekende partijen enig belang hebben bij deze grief, nu zij met betrekking tot de beslissing aangaande hun machtigingsaanvraag zelf de eerste bestreden akte toevoegen aan het voorliggende verzoekschrift. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet betwisten dat zij genoegzaam kennis hebben van de concrete motieven die deze weigeringsbeslissing onderbouwen.

Waar de verzoekende partijen verder stellen dat de bestreden bevelen een gevolgbeslissing uitmaken van de eerste bestreden beslissing zodat deze bevelen, bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing, eveneens vernietigd dienen te worden, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben aangevoerd dat toelaat de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Deze kritiek is dan ook niet ter zake dienend.

Tot slot kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad die betrekking hebben op *“een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht”* die vergezeld gaan van een *“bevel om het grondgebied te verlaten”*. De eerste bestreden beslissing betreft immers geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

2.12. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Een disproportionele afweging tussen het algemene belang en de belangen van de verzoekende partijen wordt evenmin aangetoond. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS